

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001872 15 Кж 2
Бања Лука, 25.05.2015. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Е.Ч. и Д.Ч., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. преузетог Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001872 14 К 2 од 19.09.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.05.2015. године на коју су приступили републички тужилац Бранко Митровић и бранилац оба оптужена В.В. адвокат из С., а у одсутности уредно обавјештених оптужених, браниоца оптуженог Д.Ч., адвоката М.С. из Б. и браниоца оба оптужена, адвоката М.Д. из Т., донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружног тужиоца у Добоју и бранилаца оптужених Е.Ч. и Д.Ч., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001872 14 К 2 од 19.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001872 14 К 2 од 19.09.2014. године, оптужени Е.Ч. и Д.Ч. оглашени су кривим због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. преузетог Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), па је оптужени Е.Ч. осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, а оптужени Д.Ч. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом, на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту ЗКП РС), оптужени су ослобођени дужности накнаде трошкова кривичног поступка, док су на основу члана 108. став 3. истог Закона, оштећени са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Доношењу ове пресуде претходила је пресуда овог суда број 13 0 К 001872 13 Кж од 05.02.2014. године, којом је уважавањем жалби бранилаца оптужених укинута пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001872 12 К од 31.05.2013. године и предмет враћен том суду на поновно суђење.

Против цитиране пресуде Окружног суда у Добоју, која је донесена након поновљеног суђења, жалбе су благовремено изјавили окружни тужилац у Добоју и браниоци оптужених, адвокат В.В. из С. и адвокат М.Д. из Т.

Окружни тужилац жалбу је изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени теже казнити.

Браниоци оптужених жалбу су изјавили због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним суду Републике Српске или да се иста преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе по свим тачкама оптужнице.

Окружни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу бранилаца, док су браниоци оптужених у својим писменим одговорима на жалбу тужиоца предложили да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске која је одржана у одсутности уредно обавјештених оптужених, браниоца оптуженог Д.Ч., адвоката М.С. и браниоца оба оптужена, адвоката М.Д., а у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички тужилац је подржао жалбу окружног тужиоца, предлажући да се оптуженим изрекне тежа казна, те је истовремено предложио да се жалба бранилаца оптужених одбије као неоснована. Бранилац оба оптужена адвокат В.В. је у цијелости остала код разлога и приједлога из жалбе, као и код писменог одговора на жалбу тужиоца, предлажући да се та жалба одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговоре на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалбе бранилаца оптужених указују на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке б), з), и), к) и став 2. у вези са чланом 3. и 150. став 3. и 4. ЗКП РС, те на повреду члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Овом жалбом приговара се да је на главном претресу учествовао судија који се морао изузети, оспорава се законитост у прибављању доказа на којима је заснована побијана пресуда, указује се на прекорачење оптужбе, истичу се приговори да у побијаној пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, као и бројне приговоре на начин на који је побијана пресуда оцјенила изведене доказе, као и на неправилно примјењене поједине одредбе ЗКП РС, које су по ставу ове жалбе биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби бранилаца оптужених се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да су оптужени

починили кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, за које су побијаном пресудом оглашени кривим.

Надаље, у жалби бранилаца оптужених, оспорава се правилност побијане пресуде и у погледу одлуке о казни и наглашава да су казне затвора, изречене том пресудом, превисоко одмјерене, у ком правцу је постављен приједлог, да се те казне смање.

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка б) ЗКП РС и то оне које се односе на наводе жалбе бранилаца оптужених да је на главном претресу учествовао судија који се морао изузети, а у вези са чланом 311. став 2. у вези са чланом 3. ЗКП РС, по оцјени овог суда нису почињене. Наиме, предсједник првостепеног вијећа није поступао као тужилац у овом предмету у фази истраге, која се спроводила против оптужених Д. и Е.Ч., већ је поступао као тужилац у поступку против других осумњичених лица, због чега су неосновани приговори жалбе бранилаца да предсједник првостепеног вијећа – судија Изудин Биберовић, није могао у овом кривичном предмету вршити судијску дужност и да се морао изузети. У вези са наводима ове жалбе о повреди принципа непристрасности суда и начела „in dubio pro reo“, по оцјени овог суда, ријечи које је предсједник првостепеног вијећа изговорио приликом саслушања на главном претресу свједока М.К., као ни цијели ток првостепеног поступка, заједно са побијаном пресудом, не остављају утисак да су на било који начин прекршени принципи непристрасности суда и претпоставке невиности, због чега су наводи жалбе у овом дијелу неосновани.

Неосновани су и жалбени приговори бранилаца оптужених да је првостепени суд прекорачио оптужбу и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, јер принцип који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1 ЗКП РС, у конкретном случају није повријеђен, обзиром да се побијана пресуда односи на лица која су оптужена и на дјело које је предмет оптужбе садржане у потврђеној и касније измјењеној оптужници, те је заснована на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, па је на бази таквих утврђења извршена незнатна корекција у чињеничном опису дјела на начин што је у тачки 3. изреке побијане пресуде додата ријеч „цивили“, која је остала у оквиру истих догађаја и истог кривичног дјела из потврђене и измјењене оптужнице. Ово посебно ако се има у виду да ријеч „цивили“ је садржана и у оптужници и то како у уводном дијелу чињеничног описа, тако и у самој тачки 3.

Приговори изнесени у жалби бранилаца оптужених и тврдња да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, на начин што је препознавање оптужених од стране свједока-оштећених и од других свједока извршено на главном претресу, незаконит доказ, јер је спроведено супротно одредби члана 150. став 3. и 4. ЗКП РС, су неосновани. Ово из разлога што на претресу пред првостепеним судом није ни спроведено препознавање оптужених у смислу одредбе члана 150. став 3. и 4. ЗКП РС, како то погрешно сматра ова жалба, већ су поједини свједоци, у склопу својих свједочења на главном претресу, исказали да у судници препознају оптужене.

Надаље, овај суд налази да образложење побијане пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптужених и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, јер, супротно наводима из жалбе бранилаца оптужених, иста садржи разлоге и о постојању немеђународног оружаног сукоба и о постојању повезаности дјела и оружаног сукоба и о томе да су жртве кривичног дјела за које се оптужени терете, биле у рукама стране у сукобу и то оне стране у сукобу којој нису били лојални, ради чега су неприхватљиви приговори ове жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Осим тога, неосновани су и приговори жалбе бранилаца оптужених, којима се истиче да је првостепени суд повриједио право оптужених из члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, на начин што побијана пресуда није образложена и утемељена на dostatним разлозима. Наиме, право на образложење пресуде има суштински значај за остваривање права на жалбу и ово право без сумње улази у спектар права која одражавају правичност поступка и обезбјеђују равноправност странака у поступку. Међутим, обавеза суда да образложи своју одлуку не подразумјева потребу да се у пресуди детаљно и опширно образложи свако утврђење суда или сваки навод из исказа свједока, него се ограничава на захтјев да се у образложењу наведу разлози за чињенице одлучног значаја, на јасан и разумљив начин. Како је у конкретном случају, првостепени суд у образложењу своје пресуде, навео разлоге у погледу свих одлучних чињеничних и правних питања и то на веома јасан и разумљив начин, онда су, по оцјени овог суда, неосновани и приговори из жалбе бранилаца да побијана пресуда није образложена и утемељена на dostatним разлозима.

Исто тако, нису учињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, на које је указала жалба бранилаца оптужених, а које су по тврдњама из жалбе учињене на начин што је првостепени суд повриједио одредбе члана 3. ЗКП РС. Наиме, супротно наводима из ове жалбе, побијана пресуда је најприје изнијела садржај, а затим дала оцјену сваког изведеног доказа оптужбе и одбране појединачно и у вези са осталим доказима, те је при том дала оцјену и противријечних доказа. При томе, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из ове жалбе, није прекршен принцип „in dubio pro reo“. Такође је првостепени суд дао могућност одбрани да своје аргументе супротстави аргументима оптужбе, због чега су неосновани и приговори ове жалбе да је одбрана на било који начин током првостепеног поступка, доведена у неравноправни положај у односу на оптужбу, нити да је дошло до повреде принципа једнакости оружја. Сасвим је друго питање што се и у овом дијелу жалбе, оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што, како је већ напријед истакнуто, представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби бранилаца оптужених, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да су оптужени починили кривично дјело за које се терете. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани.

Прије свега, првостепени суд је на страни 18., 19. и 20. образложења побијане пресуде, дао детаљне и ваљане разлоге за постојање предметног кривичног дјела, које у цијелости прихвата и овај суд, а то су: да је у вријеме извршења предметног кривичног дјела постојао немеђународни оружани сукоб, обзиром да је на територији Општине Д. у критичном периоду постојао оружани сукоб између оружаних снага ВРС, са једне стране и Армије БиХ и ХВО са друге стране, и да су радње оптужених повезане са оружаним сукобима, да су оптужени дјело починили као војници, припадници оружаних снага ХВО, док су жртве цивилна лица, по националности Срби, који су били у рукама оружаних снага ХВО, дакле, стране у сукобу којој нису били лојални, обзиром да су били лишени слободе и затворени од стране припадника оружаних снага ХВО, а што неспорно произилази из чињеничног утврђења побијане пресуде.

Надаље, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да су оптужени учинили кривично дјело које им оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда на страни 8., 9., 10., 11., 12. и 20. анализирала садржај исказа свједока Л.П., М.К., О.Ш., В.Ђ. и С.Ђ., те их правилно довела у везу са налазом и мишљењем вјештака др Љ.Ц., а у вези са радњама из тачке 1. изреке пресуде и на основу истих правилно закључила да су оптужени заједно са још неколико лица припадника ХВО, тукли ногама и рукама затвореног цивила Б.Ђ. и притом му заједно нанјели тјелесну повреду, ближе описану у изреци побијане пресуде, без обзира на чињеницу што се вјештак медицинске струке није могао са сигурношћу изјаснити да ли су констатоване повреде на тијелу оштећеног Ђ., нанијете за живота или постмортално (коју жалба бранилаца посебно наглашава), јер искази већина наведених свједока, управо упућују на несумњив закључак да су те повреде нанијете оштећеном за живота, односно, прије него што је он заклан.

Исто тако, насупрот жалбеним приговорима бранилаца оптужених, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирала и садржај исказа свједока П.Н. у вези са радњама из тачке 2. изреке пресуде. Тако је побијана пресуда исказ овог свједока довела у везу са исказима свједока П.Ј. и С.Ц., све те исказе правилно оцјенила и правилно закључила да су оптужени предузели и радње из тачке 2. изреке побијане пресуде. Искази ових свједока, побијана пресуда је на страни 6., 7., 11. и 12., те 20. детаљно анализирала и правилно оцјенила, правилно закључивши доказаним да је оптужени предузео и радње из тачке 2. изреке пресуде.

Побијана пресуда је, насупрот жалбеним приговорима, такође основано прихватила вјеродостојним и исказ свједока оштећених Л.П. и М.К. у вези са радњама из тачке 3. изреке пресуде, као и исказ оштећеног Н.Б., те њихове исказе

довела у вези са исказима свједока М.Н. и П.Ј., а затим је све те исказе правилно оцјенила и правилно закључила да су оптужени предузели и радње из тачке 3., те оптужени Д.Ч. и радњу из тачке 4. изреке побијане пресуде.

Наиме, супротно жалбеним приговорима из жалбе бранилаца оптужених, првостепени суд је правилно оцјенио исказе свједока оптужбе и на основу истих правилно утврдио постојање објекта гдје су били затворени првенствено, припадници српске националности са подручја Општине Д., те присуство оптужених у критичном периоду управо у тим просторијама (дом ЈНА и хангар Р.). Оцјеном исказа саслушаних свједока оптужбе, првостепени суд је правилно утврдио да су управо оптужени лица која су нечовјечно поступала и наносила тјелесне повреде и повреде тјелесног интегритета према оштећеним Б.Ђ., Л.П., П.Н., М.К., те оптужени Д. и према оштећеним Н.Б. Разлике у исказима саслушаних свједока оптужбе, на којима указује жалба бранилаца, се не односе на битне чињенице. Чињеница да првостепени суд није оцијенио доказе на начин на који одбрана то цијени, те да није посебно анализирала сваки сегмент исказа који су свједоци дали, било током многобројних саслушања у фази истраге, било на главном претресу, не чини побијану пресуду мањкавом и непотпуном, већ јасном и концентрисаном на битне елементе кривичног дјела за које се оптужени терете. Оцјена доказа, као битан елемент садржаја пресуде, треба да садржи образложење због чега и на основу чега је суд утврдио (или није утврдио) постојање битних елемената кривичног дјела, те на који начин је цијенио противријечне доказе који су у том контексту изведени, али то не значи да је суд у обавези да појединачно разјасни сваку разлику у исказима свједока. Дакле, по оцјени овог суда, побијана пресуда је дала ваљане и исцрпне разлоге због чега одређене чињенице узима као доказане, те правилно образложила на који начин је цијенила одређене разлике у исказима које су свједоци дали прије и у току главног претреса.

Такође супротно жалбеним приговорима бранилаца оптужених, побијана пресуда је анализирала и по оцјени овог суда, правилно оцјенила исказе свједока одбране, као неприхватљиве у дијелу који се односи на тврдњу одбране да су оптужени били присутни само у згради дома ЈНА, гдје су само разносили храну, а да су од половине маја мјесеца 1992. године напустили Д. и били у РХ, јер искази већине саслушаних свједока оптужбе потврђују управо супротно, па је очигледно да су свједоци одбране своје исказе дали са циљем да помогну оптуженима у избјегавању кривице.

Приговори жалбе бранилаца оптужених којима се оспорава статус оптужених, тврдњом да исти нису били припадници оружаних снага ХВО, овај суд оцјењује неоснованим. Ово стога што сама чињеница што се оптужени према Увјерењима Федералног министарства за ..., не воде у службеним евиденцијама организацијских цјелина за питања евиденције из области војне обавезе, те да нису евидентирани подаци о ангажовању оптужених у Оружаним снагама у периоду од 1991. – 1996. године, не значи да они у критичном временском периоду нису били припадници оружаних снага ХВО, обзиром да из сагласних исказа многобројних свједока оптужбе, произилази управо супротно, тј. да су оптужени били припадници оружаних снага ХВО, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Неосновани су и приговори жалбе бранилаца оптужених којима се оспорава статус цивила оштећених. Наиме, сходно одредби члана 3. Женевских конвенција, као један од предуслова за постојање самог кривичног дјела које се оптуженима ставља на терет, нужно је да се утврди да ли су њихове радње биле усмјерене према заштићеној категорији – цивилима. Из садржаја одредбе заједничког члана 3. Женевских конвенција, произилази да заштићену категорију становништва чине лица која не учествују непосредно у непријатељствима, укључујући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и/или лица онеспособљена за борбу усљед болести, рањавања, лишавања слободе или било ког другог разлога.

Жалба бранилаца оптужених заступа тезу да су оштећени били борци, припадници ВРС, обзиром да им је признато учешће у рату и у периоду из оптужнице, због чега, по ставу ове жалбе, они нису имали статус цивила.

Прије свега, овај суд наглашава, да сама чињеница што је неким лицима потврђено учешће у рату, односно, потврђен им је статус борца, не значи, сама по себи, да таква лица у вријеме извршења кривичног дјела нису имала статус цивила.

Осим тога и поред чињенице што је оштећенима признато учешће у рату, ипак и по оцјени овог суда, исти су у периоду из оптужнице имали статус цивила, обзиром да из њихових сагласних изјава, те из изјаве свједока С.Ђ. (син оштећеног Б.Ђ., који је био категоричан да је његов отац био цивил), произилази да им је само формално признато учешће у рату од дана заробљавања, а да су у вријеме заробљавања били цивили, да нису имали униформе, да троје оштећених није имало никакво наоружање, те да нису учествовали у пружању отпора непријатељској најезди (у смислу члана 50. Протокола I уз Женевску конвенцију, а у вези са чланом 4А III Женевске конвенције). Дакле, сви оштећени су исказали да у моменту заробљавања нису били припадници било какве војне формације, ни на који начин нису учествовали у ратним дешавањима, нису носили никакве униформе, нити су имали оружје, осим оштећени М.К. и Л.П. (који су имали лично наоружање и исто положили када су позвани да се предају). Све наведено указује да се ова лица не могу подвести под категорију коју прописује члан 50. став 6. Протокола I уз Женевске конвенције..

Због напријед наведеног, супротно наводима из жалбе бранилаца и по оцјени овог суда, сви оштећени су у вријеме заробљавања имали статус цивила, а тиме и статус заштићених лица према одредби заједничког члана 3. Женевских конвенција. Ово стога што, са једне стране, оштећени П.Н., Б.Ђ. и Н.Б. у моменту заробљавања, нису имали никакво наоружање, док чињеница што су оштећени М.К. и Л.П. у моменту заробљавања код себе имали оружје, сама за себе, не значи да исти нису имали статус цивила, обзиром да су положили оружје. Са друге стране, чак и када би се прихватило да оштећени К. и П. немају статус цивила, јасно је да у конкретном случају се не може узети да постоји реални стицај кривичних дјела ратни злочин против цивилног становништва и ратни злочин против ратних заробљеника, већ да постоји само једно кривично дјело, јер је само једном повријеђено заштићено добро и остварена само једна забрањена посљедица, а радње које би евентуално имале обиљежја кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника, оптужени су предузимали према лицима –

оштећеном К. и П., док су радње са обиљежјима кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништа доминантније и претежније, јер их је предузимао према тројци оштећених који су несумњиво имали статус цивила. Према томе, радње са обиљежјима кривичног дјела ратног злочина против ратних заробљеника се не могу самостално процјењивати, нити се могу сматрати посебним кривичним дјелом, већ управо и само као једно кривично дјело.

На основу свега наведеног, ово вијеће налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривичног закона, када су радње оптужених, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ. Примјењен је Кривични закон који је био на снази у вријеме извршења дјела, а не онај који је касније донесен а који је, са аспекта прописане казне за конкретно дјело строжији.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима окружног тужиоца и бранилаца оптужених, налазећи да жалбе нису основане.

Правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене олакшавајуће околности на страни оптужених, првенствено да су породични људи, затим њихово коректно понашање током кривичног поступка, проток времена од извршења дјела, ранија неосуђиваност оптуженог Е.Ч., те отежавајућу околност и то испољена бруталност и безобзирност, која се огледа у томе што су оптужени нечовјечно поступали према четворици, односно, петорици оштећених. При том је побијана пресуда цијенила и тежину кривичног дјела и његову последицу, које околности жалба тужилаштва наглашава. У вези са жалбеним приговорима бранилаца оптужених, овај суд оцјењује да је првостепени суд погрешно цијенио као отежавајућу околност ранију осуђиваност оптуженог Д., међутим, и у ситуацији да првостепени суд није цијенио ову отежавајућу околност, то по оцјени овог суда, не би утицало на изрицање мање казне овом оптуженом, од оне изречене побијаном пресудом. Стога овај суд сматра да су изречене казне затвора по првостепеној пресуди и то оптуженом Е.Ч. у трајању од 5 (пет) година и оптуженом Д.Ч. у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, потребне и довољне ради остваривања сврхе кажњавања, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Како из наведених разлога, жалбе окружног тужиоца и бранилаца оптужених нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

